

Den skolske Kvinde paa Gjele.

Livsbildning fra Reformationstiden

H. F. Gwald.

Fjerde Bog.

(Kortf.)

„Du kunde have haft hende for en Gylde,” mente Anud.

„Klosteret slog at Væsen til Jorden,” vedblev Folmer, „og lufte hendes slæbende Mund. Dog var der en, som lurede, da hun og Bent traf Aftale. Da jeg i Natens Mørke kom til Klosteret, førte hun mig ikke til Margarets Celle, men til Søster Veronika. Mindes I hende, I de?”

„Jeg stulde mene det, Folmer!” svarede I de, „hun var netop den Søster, som hjalp Genete at rede mig stat- tets Væb.”

„Nu, i denne Nattes Bryst slaar et varmt og glad Hjerte. Hun sutter i sin Klosterdug og længes efter Ud- frielses Stund. Som vi nu listede os igennem Celle- gangen, greb hun min Arm og bad hvilstende: „Fører I en Gang Jomfru Margaret ud af Klosteret, saa tag mig med! Jeg vil tiene eders Hustru til min Dødsdag.” — Jeg gav det Løfte, stent jeg ikke turde sige Margaret det.”

„Ja!” udbrød Anud, „det ender dog med, at vi slaa ned blandt Nonnerne som Høge mellem Duer!”

„Paa ingen Maade, Anud!” svarede Folmer.

„Huff,” vedblev Anud, „hvad der staar i Bisen om Morten Bentfermand, som dobførte en Jomfru af din Væ! Hvad siger Kong Hans der til ham?”

„Her, du Morten Bentfermand, jeg raader dig det, jeg tan: Tag din Jomfru af Klosteret paa Stand, alt om du er en Mand!”

Ligeform kan tog Helvig Rud af Roskilde lab ogsaa nu Folmer Rud tage Margaret Løvenbald af Bisping!

„Ja,” svarede Folmer, „om vor Konge havde talt saaledes til mig! Dog blev det lige fuldt Morten Bentfermand et dyrt Ridt. Du ved jo godt, Anud, jeg løver ikke af Fægt, men fordi jeg vil fejre med aandelige og aldrig med kedelige Vaaben.”

„Har I endnu Haab derom?” spurgte I de tvilende.

„Fortæl os, hvad Margaret sagde, og hvad Sindelag hun gav til Kende under dette Møde!”

„Nu,” svarede Folmer, „deraf er ikke stort Haab at hente. Hun bønfalet mig med Taarer at lade hende i Fred, ikke voldføre hende og gøre hende til en Fabel i Landet. — Glem mig, sagde hun, se dig om efter en anden og bedre Fæsteme! og da jeg rent ud nægtede at gøre det og spurgte hende, hvad god hun gjorde ved at pine sig i Klosteret og lade sin bedste Ven sørge, svarede hun med et højt Glimt i sine Øjne: „Jeg er et Guds Redskab, og jeg har alt været et ringe Middel til at forføre disse trende Klosterjamsfund i Boer og Om.”

„Hun er helt tabt!” udbrød Anud. „Lad os hellere drage herfra den Dag i Morgen!”

„Derpaa tænker jeg netop,” svarede Folmer, „men i den Hensigt at vende tilbage paany. Huff, Anud, at jeg overbændt din Søster i, at hun gav mig Haandslag paa ikke at tage Størel nu, maa jeg end tilstaa, at det kneb. Hun gav ikke det Løfte, før jeg soor at ville blive hos hende, indtil Dagen gryede, at lade Søstrene se, hun havde en Mand hos sig i sin Celle. Her nu mit Forsæt! I Morgen naar Dagen gryr, rider jeg Nord paa, og den Fort gælder Viborrig. Jeg agter at bede Thøger at følge mig herved. Han, om ellers nogen, maa have Mand og Kraft til at drive Djævel ud, som har Magten over Margaret. Han vil ikke sty at binde an med de fule Munte.”

„Han gør det ikke, og du vil ride forgæves,” mente Anud; „men hvad saa vi?”

„Om I ville,” svarede Folmer, „da bliv her og se nu og da ind i Bisping og sig, at nu er jeg dragen herfra.”

„Jeg bliver gerne her,” sagde I de, „dog vil det blive utatnemmelig Gæng til Bisping. Min Værmøder*) ser paa mig med fremmede Blikke, naar jeg stedes for hende, og hvad skal jeg sige om Margaret? For hende er jeg nu kun et usselt Kreatur uden højt Tantesæt, og hun flyede ikke paa min Værslupsdag at foreholde mig, at den firklede Vielse ubetastede jeg mig kun for min egen og for Anuds Skyld, ikke for Guds Skyld. Jeg gjorde det dog, idet jeg højede mig under det, som tyktes mig nu at være hans Villie.”

„Margaret er nu blind. Vil Gud, skal hun blive seende og det om søje Tid! Saa stille vi rejse eder, I de! Ved Gud, eders fakte Mod og glade Sind har i disse Ulystens og Mørhedens Dage, næst mine Bønner til Herren, været min Sjæl til usselig Lise!”

„Anud,” sagde I de og viste sine Smilshuller, „naar sagde du saa sønne Ting til mig?”

„Det er usvændigt at sige sligt,” mente Anud, „du ved en Gang for alle, hvad jeg tænker om dig.”

„Folmer!” bad I de rødmende, „da I tænker saa godt om mig, saa fortæl Thøger, hvorledes det gik til med vor papistiske Vielse, og hvor haardt den var mig imod, for at ikke den Guds Mand skal vrede sig paa mig og for- dømmen mig.”

„Jeg faar være eder til Villie i den Sag,” sagde Folmer smilende. „Nu se vi de kommende Dage en Kende lysere an! Vi forestille os, at i Trældommen er brudt og Margaret udreden af Papisismens Svælg; saa skal det for Sanden vise sig, hvortil hendes Hu staar! Som min Hustru vil hun blive mine Dages Sol og en Pryd for min Vordende.”

„Dg lyfsalig kunde Margaret blive!” udbrød I de, „var hun ikke fra sin Samling. Der findes ikke trofastere Elsker end I, Folmer, tun er I for Langmodig.”

„At vie og lide, I de, vilser meget Røide!” svarede Folmer. „Cre vi nu saa vidt at faa min Hjertensker hjerget, finde vi en søn, lille Gaard til eder og Anud, helst ikke langt fra Kjellinghø. Saa ville vi leve i broder-

lig og søsterlig Enighed og Fryd, byrle vor Jord, jage vore Dyr og lade Hallen genlyde af vore glade Sange. Vil Verden ikke vide af os, foragte vi den og vilse være os selv not!”

„Der taler I ud af mit Hjerte, Folmer,” sagde I de greben. „Anud, hvad tyktes dig?”

„Den, som har Skoen paa, maa bedst vide, hvor den trykter!” svarede Anud. „Folmer er et Stykke af en Skjald og udmaler alt for lyst og lyfsalig.”

„Solen er nu sunken bag Afsen,” sagde Folmer og rejste sig. „Der sjner jeg Per Kornes røde Mæsh ved Slusen, lig en anden Sol. Se, han vinker med sin Hue og raaber vist noget om fveben Grød. Vi vilse hjem- søge hans Kvindes Sulefad i denne Aften og drifte en god Taar af hans tykke Bl paa et lyfsaligt Udsald af min Viborrigart og paa et frydefuldt Genfyn!”

Folmer svingede med sin Hue til Svar, og berester git de alle ind i Møllen.

Andet Kapitel.

De Udvalgte Frihed.

Det var en folklar Sommermorgen, stille og glø- vende varm. Solen stod allerede højt paa Himlen, og dens Straaler stræbte at trænge gennem de ærværdige Egges og Isorige Lindes Bladstærme om Bisping's røde Klostergaard, som om Dagens Dje vilde forjage Mørket fra hver Krog i denne stumle Nonnebolig og udgranste alle dens Hemmeligheder. Ulyglansen var blændende over Klosterhavens gruslagte Gange, klippede Buksomhætte og prangende Blomsterværter; men i Lindeslygheden ved Havemuren fandtes der Stygge, var end Lufsten felt under Træernes Bladegang tung og trykfyende.

Der stod en Nonne i Løvhytten, og hun var Margare- ret Mogensdatter faare sig, dog tun som Saltspiten efter Forbavdningen maatte have lignet Løts Hustru. Hendes Mæsh var bleget som Marmor, hendes Blit stirrende, tomt, stræklagent. Underligt var det, at hun dørelte her i en Aftrog af Haven, medens Nonnernes Korfang løb ud fra Kirken i den stille Luft i Morgenandagten's Time. Hun hørte næppe Lovsangens Toner uden som i Drømme.

Hun hørte hurtige Fodtrin, saa sig om og fant ned paa Bænken, idet en dñs Rødme farvede hendes nys blege Mæsh. Hun følte, hvem det var, der kom. For at undfly ham var hun islet ned i Haven, da Nonnerne git til Kirken. For at opsjage hende tom han, da han havde opdaget hendes Fraværelse. Inden hun kom til Samling, formærkedes Indgangen til Løvhytten af en høj Stikkelse, og Vigand stod for hende.

Hans Mæsh var underligt at se til. Der var et Skar af frist Rødme over det, en sjalden Gæst paa hans blege Kinder. Var det Stamfælsse eller jublende Glæde, der farvede hans Kinder saa røde som en ung Jomfru, eller havde han fult sig med Vin? Margaret stottede til ham og saa, at hans mørke Øjne tindrede med uhyggelig Glans.

„Endnu stræklagen og stum!” udbrød han med dñs, men dampet Røst. „Hvilket Taabe du er, Margaret! At ræddes saaledes over det lille Kærlighedsord, jeg, hvilede dig i Værel!”

Margaret sad stum med foldede Hænder og saa ned for sig.

„Du skal høre det endnu en Gang!” udbrød Vigand med stærkere Røst og traadte et Stridt nærmere — „jeg har dig lært! Nu, hvad da? Ogsaa jeg er et Menneffe med et Hjerte, som træder sin Ret; men min Gistoo hel- lighes og ligner ikke en Snyder. Tænker du, at ingen Munt følte Gistoo før jeg? Har du indbildt dig, at den grove Kætte gjorde Rød til Sten? Hæv din Sjæl over ussel Trældomsfrygt og oplad dine Øjne for at stue og smage den Herlighed, som er de indviede forbeholdt!”

„Vigand!” sagde Margaret, rejste sig brat og saa ham ind i Øjnene med den uthydiges faste og rene Blik.

„I er en værdig Mand, eders høje Raad og hellige Kjortel til Standsel og Spot. Vig fra mig og lad mig gaa!”

„Ret saa!” udbrød Vigand med et Smil, der fit Margarets Bld til at isne. „Nu er jeg jo straks i dine Øjne en Frister? D, du svage, banvittige Sjæl! Det lømmer sig ikke for dig at bømme din Sjælehyrde og Striffesfader, i hvis Hænder den hellige Fæder overgav Løse- og Bindensglen. Os udvalgte er en Frihed ind- rømmet, som ikke kan tilstedes de lavere Aander, som sukke i Trældom. Du skal tro, at den, som oplaster sig til Demmer over en viet Præst, er ikke stor bedre end den, der gaar i Kætte med Gud Herren selv.”

Margaret strittede forfærdet paa Vigand og brød saa ud i en framptaglig Lattergæng. Det var, som om der brast noget i hendes Hoved, hendes Tænter for- virredes, det blev sort for hendes Øjne, og hun var en Afmagt nær. Dog Ilykkes det hendes stærke Villie at faa Bugt med Svagheben og holde hende oppe.

„Giv mig nu Svar!” vedblev Vigand, og hans Stemme skælvde af Lidenskab og Utaalmodighed. „Din Stæbne afhænger af dit Svar! Vil du høre dit Hjerte til mit og have mig saa lært, som jeg elsker dig, højere end alt, der lever og aander paa Jorden?”

„I er mig en Ulyst og Væderstygghelighed!” sagde Margaret med et sunkende Blik. „Jeg vil ikke længer døale paa det Sted, I banhelliger ved eders Rærværelse, ikke indaande den Luft, I forpefter!”

„Margaret!” sagde Vigand dødbleg og med et fitt- kende Blik. „Tænt paa min Magt, og at du i dette Kloster er en Fange og ganste i min Haand.”

Da Margaret tab og tun saa op med et sty Blik, vedblev han med mindre siffer Røst:

„Maaffe iler du nu, lader jeg dig slippe, paa Stand til Abbedisens for at sladre? Spar dig ber al Møje! Søster Marine staar med mig, hun vil tun le dig ud og sige, at du har Fæber og ser Snyer. Stulde det mod Forventning lyktes dig at spærie mig for Klosterstrene, da vogt dig. Hverten Fred eller Lyfte skal trives for dig, mens jeg er over Jorden, og fulde han, den fule Kætter, hem du far lært, komme for at hente dig, og drog I end hundrede Mile bort og stjulte eder bag Volde og stærte

Mure, skal jeg følge eder til Verdens yderste Grænse, og min Døst skal finde hans forte Hjerte!”

Reppe havde han udbrudt, før Margaret sprang frem, gad ham et Stød med sin Haand, for fordi ham som et Løn og løb op til Klosteret. Gennem de øde Gange naaede hun snart sin Celle, hvor hun sprang ind og stæn- gede for sig. Hun kunde føle fit Hjertes Slag, idet hun littede efter, om hun blev forfulgt; men alt var stille. Da hun kort efter hørte Nonnernes slæbende Trin, mens de tom fra Kirken, git hun borti fra Døren, taafede sig paa Løsbænken og brast i heftig Graad.

Hendes Sindsoprør var længe for stærkt til, at hun kunde tænke klart over sin Stilling. Dog tom hun snart paa det rene med sig selv og lagde den Plan at rømme fra Klosteret, stulde hun end lade sin Moder blive tilbage. Hun indfaa, at en Aabenbaring af det stete til hendes svagfindebe Moder vilde tilintetgøre alt Haab om Ud- frielse. Hun tænkte, at Vigand havde haft Ret, da han sagde, at enhver Klage til Abbedisens vilde vise sig frug- tesløs. Hun mindedes sin Broder og Folmer, hem hun mente ikke var langt borte, og tænkte paa at fende Bud til dem og træve deres Hjælp; men samtidig følte hun den bitre Ydmøngelse i dette Stridt og henfant i haabløs Fortvivlelse, indtil en brændende Bøn til Guds Moder atter løste Fortvivlelsen. Hun fandt paa mange Raad og fortafede dem alle, indtil hun endelig maatte indrømme, at det klogeste vilde være slet intet at foretage sig straks, men holde sig stille og afventende.

Den næste Morgen hørte hun med Fryd, at Vigand havde forladt Klosteret og efter Sigende var gaaet paa en lang Rejse. Dette var nu ikke ganste Tilfældet, men det blev sagt og troet. Ulfjaa havde han dog ikke haft Mod til at afvente Følgerne af sin Formastelighed! Nu aandede hun friere og fattede nyt Mod; men det blev hende stadig mere klart, at vilde hun slippe bort, maatte hun gaa indtil til Væerts og skjule sin Uro under for- højet Andagts Mæst. Saaledes endte hendes Jagt efter Hellighedens Krone i Klosteret med, at hun i sin Rød blev en Hylterse og paa Strømt bar til Stue en Opløf- telse, hun ikke mere evede at føle! Hendes Plan stod nu fast; hun vilde gaa lige til Kjørs Mølle. Hun spej- dede baade denne Dag og den følgende efter en gunstig Lejlighed, og da den uventet tilfaldt sig, udnyttede hun den straks.

Tredie Kapitel.

En af Kjørs troeste Stotter.

Samme Morgen, som Margaret stræklagen fitt- tede for Vigand fra Løvhytten til sin Celle, vendte Anud tilbage fra et Ridt til Kirke. Det havde været hans Hensigt at gæste sin Moder og Søster i Bisping, men han var bleven hindret dert. Den Omstændighed, at han bar sin venstre Arm i Bind, afgav tilfældelig Fortklaring over, af hvilken Art Hindringen havde været.

Han havde næsten glemt baade Ridet, og hvad der var hændet ham, da han nu i en hel anden Hensigt søgte efter sin Hustru. Han fandt hende ikke i Møllen, hvis Kamre vare tomme, heller ikke i Haven, men omfæder i Bagerstet. Der stod I de med bare Arme ved Truget og æltede Deig, medens en Tjendevinde stod og saa til med aaben Mund, og Mo'er Korne sad paa en trebenet Stol med Hænderne foldede over sin Wave og lo. Hendes faldige, godmodige Ansigt vendte sig mod Anud, der stod i Døren, indhyllet i sin Rappe.

„Se her,” sagde hun til ham, „en fin, ædel Frue, som vil lære Møllereens Hustru at lægge Deig og bage! Ved Sankte Søren, I maa love eders gode Lyfte, Anud Mogensen! I det Hus, I de Nielsdatter skal forestaa, vil der blive god Stik!”

Anud saa paa I de med Glæde. Havde I de som Ungmøst høft Lyft til nu og da at fittge i en Bog, havde hun nu i sin Konestand afslagt den Vane, og det var efter Anuds Sind. Kunde et mere lystigt Syn tænkes end det, Anud der havde for I de? Der stod I de og smilede til ham over sin runde, hvide Stulder, da hun havde taftet sit Livstykke og sine Ørmer for at arbejde des friere. Kærlighedsblikket i hendes blaa Øje og Smilet paa hende- blusfene Kind viste Anud som i en plufelig Aaben- baring, hvilkten lykkelig Mand han var. Dog maatte han forkyndre det skønne Syn og røde Mo'er Korne Nykten af I de's Undervisning i Bagerkunstens Myfterier. Han havde en Sag af Vigtighed at tale med hende om, hvorfor I de, da hun herie det, straks brød af, toede sig, tog fit Livstykke paa og fulgte ham til deres Kammer.

Da Anud taafede Rappen, saa I de straks Bindet og blev lidt bleg. Endstent af Slægten Bruun og selv taet not, var hun dog som Kone mindre glad ved sin Vægtmands vilde Mod og hans Hu til Sværdtdans, end hun havde været som Jomfru. Fra hendes Læber tom der dog ingen Jretfættelser eller uoverlagte Ord. Hun tvang sig til at smile, pegede paa Bindet og sagde tun:

„Anud, hvad har du haft for, din Huggesbakke?”

„An Smadking, I de!” svarede Anud; „en lille Rist, der vil være lægt paa nogle Dage. Jeg traf Berner Parsberg, og da han ikke mindedes tilforn at have set eller kendt Anud Mogensen, opriffede jeg hans svage Gutommelse og gav hans glatte Kind et Mærke. Det vil nøbåge ham til at mindes Mogens Løvenbalds Søn, hver Gang han ser sig i Spejl.”

I de stred nu straks til at se Risten i Anuds Arm efter, og hun fit den Trøst at finde den lidet farlig. Jmens vedblev Anud:

„Det var en Lyfte, at jeg vendte Ræfen hjemad; thi straks her ved Møllen traf jeg et Bud fra Kjellinghø. Han sidder nu i Stankestuen og ventter paa Svar. Bobil Hansdatter er utilpas og ligger syg. Hun beber Folmer bryde op og se hjem til hende. Hvad gør vi nu, I de? Stulle vi drage derhen?”

I de vilde den foregaaende Aften have været lidet tilbøjelig til at forlade Kjørs Mølle, hendes Paradis; men Mødet med Berner Parsberg havde vist hende, i hvor løs en Træd Fæden var. Hun sønne, at Anud bag Kjellinghø's Volde og i en affides Egn vilde være bedre gemt end her ved Rye, hvorigenem der git alfar Vej og hvor der færbedes mange rejfende. Hun svarede derfor:

„Mig tyktes, du der nævnde det, som vi har gøre da det vil tage længere Tid at faa Folmer hentet fra Viborrig. Vil du som jeg, bryde vi snarest op, men lade Bent blive her for alle Tilfældes Skyld. Saa lade vi Svenden fra Kjellinghø drage videre efter Folmer og underrette ham.”

I de jultede som den, der mod fit Hjertes Lyft har gjort sin Pligt; men Anud blev glad og gav hendes For- slag sin fulde Tilslutning, da han var hjertelig led af Møllen og de frugtesløse Farter til Bisping Kloster. —

Inden to Timer efter denne Samtale vare de til Hest og red langs Jul Sø ad Linaa til. I de saa vemo- dig tilbage til Møllen, den blanke Dam og de styggefulde Træer, taafede et Blik paa den blaa Sø og de mægtige, stovsladte Klæde, over hvilkte Kollens brune Top ragede op. Hun var til Mode, som Eva maa have været, da hun blev jagen ud af Paradis, og tænkte fit lille Sind paa sin Brøbe, at hun var løben af Gaarde med Anud mod sin Formynders og faderlige Vens Villie. En stor Guds Naade, tænkte hun, er det, at det undies os at være lyfte- lige saa længe!

Da de red forbi Halsøen Dnæs, der styder sig ud i Søen lige overfor Himmelsbjerg, taafede Anud et Blik ned til det gamle Linaa Løven Slot, som den Gang end- nu saa paa Ræstet, stent halvt i Ruiner. Det var efter Sagnet blevet ødelagt i Valdemar Atterdags Krige med den jydste Adel og ikke siden blevet istandfat. Dog var endnu en Høj af den gamle Borg brugelig og havde nogle faalelig vedligeholdte Kamre med simpelt Bøhave. Linaa Løven Slot hørte nu under Aarhus Bispestol, og Ove Bilde havde paa sine Rejser et Par Gange taget et Maaltid i de øde Haller. Han holdt ogsaa en Borgfoged paa Slottet for at vaage over, at Bønderne ikke bort- førte Sten. Den gamle Foged og hans Hustru boede der ganste alene, og der var i Regelen stille og øde, ogsaa paa Grund af Almuens Overtro, som man mente, at der spø- gedde paa Dnæs og i Borgruinen.

Anud studebe nu ved at se Folt paa Ræstet; der var væbnede Svende, hvis Aaben blinde i Middags- solen, og nogle af dem red deres Heste til Vand.

„Hvad tænker du derom?” spurgte Anud Henning og pegede derved.

„Jeg maa tro,” svarede Henning efter et Øjebliks Overvejelse, „at det maa være Lensmanden fra Silke- borg og hans Mænd.”

Anud blev holdende og stirrede ned paa disse væb- nede Svende, der syntes vofede op af Jorden. Han følte sig greben af underlige Anelser, for hvilkte han ikke nu kunde fremføre nogen fornuftig Marfag, men som han senere ofte mindedes. Han følte sig mægtig dragen ned til den gamle Borg og dens gaadefulde Mandskab og taante et Øjeblik paa at vende tilbage til Kjørs Mølle og derfra i Per Kornes Baad ro ud paa Søen for at spejde. I de nærede Frygt for ny Forlegenheder, og Anud lod sig da af sin Hustrus Bønner overtale til at ride videre og fortsatte Rejfen. Dog saa han sig ofte om, indtil Vatterne skjulte Dnæs og Linaa Løven Slot for hans spejvende Blikke. I I de's Selstab glemte han efter- haanden Sneyt paa Dnæs og den underlige Uro, det havde voldet ham.

Det stete nu alligevel, at Per Kornes Baad blev sat i Søen næppe en Time efter Anuds og I de's Afreise. Anuds Taante at udspejde de fremmede Gæster paa Dnæs blev udført ved et Tilfælde, uden at han vidste det. Bent Due følte nemlig en mægtig Trang til en Udflugt; thi de rolige Dage i Møllen havde været trykfyende for ham, der var vant til et frit, omfrefjende Liv. Han havde nu god Tid til at afsprede sig, da hele hans Gen- ning under hans Herfslabs Fraværelse var en Gang imel- lem at ride til Bisping og spørge Per Genete og hendes Datter, om han ikke kunde være dem til Tjeneste.

Bent stod sig godt med Per Korne. Der, som over- aft, forstod han at gøre sig nyttig, og Per søjede ham der- for gerne i at gaa lidt ud paa Jifferi med ham, ja, han rejste ikke en Gang Indsigelse imod, at Bent tog sin Arm- brøst og sine Jernbolte med i Vaaden. Maaffe Per Korne selv ikke var fremmed for Jagt efter Storbildt, den Jdræt, i hvilkten Bent satte Livets højeste Nødelse. Den uvel- dige Omstændighed, at Bent som fattig og ufri Mand al- deles var udelukket fra at nyde Jagtens Glæder paa egen Haand, medførte rigtigtnot, at hans Jagt maatte stem- les med det fittige Navn Arnsstjeteri; men med Hensyn til Stoven og det omfrefjende Bildt havde Bent ingen Cam- vittighed. Den Gang og i lange Tider derefter havde det Forestilling fast holdt hos Almuen, at Stovene og deres Beboere ere Fællesjendom, og Fortidens grusomme Jagt- love vidne om, hvor stærk den Modstand hos Jollet var, der udtrævede saa haarde Midler for at tues. Bent tænkte alfsaa tun paa den større eller mindre Fær, og Per Korne som sad til Røst, mens Bent førte Aarerne, lo i Staget, da Bent sagde:

„At bliver snart ledt! Fange vi nu en Vildbrad og faa den paa Tungen, des lærere blive vi derpaa efter Klæket. Jeg tyktes, Klerkernes Stovophynsmænd lade sig sjælde se, Per?”

„Vi Klosterjenerere have et naadigt Herfslab,” svarede Per. „Se dig dog vel for, Bent, og jag ikke paa den fejle Side af Stellet. Hans Stygge og hans Stovophyns- mænd tænde inden Spøg.”

„Nu,” svarede Bent, „vi holde os da til Kloster- grunden og prise de Munte, som ikke nægte, at Stoven er Fattigmænds Rappe. Hej!” udbrød han og hvilede paa Aarerne, „hvad nu? Der er Kvindsvolt at stue ved Linaa Løven.”

Per vendte sig om, styggede for Øjnene og saa over mod Dnæs.

„Ved min Helgen!” svarede han forundret, „der saa du ikke fejl. Jeg ser et Stort eller to og en Herre med Fjerhat og Sværd ved Siden. Hvad Herfslab kan der have fastet Bo? Det er lidet lystigt at døale der, hvor Krager og Ugler flyde ud og ind, og bet færdes, som et være.”

„Bisp Ove,” vedblev Korne efter et Øjebliks Tæb- heb, „kan det næppe være, saafom der er Kvindsvolt med, og hun der paa Volden ligner ikke Hans Stygges Hustru, Kristence Lange. Hun har aldrig sig uklædelig Dragt, men arbar Hue og Lin; denne er broget i Toppen med Vindbite og Vaand som en Spotte. Lad os gøre et Slag derover Bent.”

(Fortælltes.)

*) Svigermoder.